

der lægges op til, er så frit, at det ikke er de bundne tilbud, vi kender fra de mindre børn.

Jeg vil så også nævne, at i stedet for at se en voldsom ideologisk modsætning mellem det frivillige børn og unge-arbejde og den offentlige indsats synes jeg, at det mange af de steder, hvor vi har lavet lokale pilotprojekter, har været meget sjovt at lave projekter, som begge parter fik fordel af. At få f.eks. et samarbejde mellem en klub for store børn og en fodboldklub, hvor kommunen havde den fordel, at man fik nogle store børn i gang med noget, der var godt for dem, og man måske kunne udnytte nogle lokalefaciliteter, som klubben havde. Klubben ville få to fordele: Den ene var, at den her helt naturligt ville få nogle medlemmer ind i klublivet, som det ofte er svært for klubber at rekruttere. For det andet, at den havde nogle børn og unge til at deltage i de praktiske arrangementer, der er i et klubliv.

Derfor skulle min opfordring være at lade være med at se dette her som voldsomt ideologiske modsætninger og prøve at se, om ikke det i virkeligheden er et forslag, der er med til at gøre den samlede børn og unge-indsats stærkere.

En anden grund til, at jeg ikke synes, det er nemt at vove sig helt op på de høje mærker, er, at de økonomiske konsekvenser af forslaget er beskrevet som følgende:

»Forslaget er forhandlet med de kommunale parter og medfører ikke ændringer i det økonomiske mellemværende mellem kommuner og stat.«

Det siger vel også noget om et forholdsvis beskedent ambitionsniveau, for nu at sige det mildt.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg vil blot sige til hr. Villy Søvndal, at det, jeg er inde på, er, at kommunerne er forskellige, og behovene er forskellige. Jeg synes, det skal fremgå af lovtæksten, at det, vi ønsker, er, at kravet om frivillige organisationer og foreninger skal opfyldes de steder, hvor det kan ske helt naturligt og fornuftigt. Altså at det er det, vi vil åbne mulighed for. Jeg synes ikke, der er så meget ideologi i det; det er snarere et spørgsmål om fornuft og om at undgå at »klientgøre« de personer og de unge mennesker, vi her taler om.

Tom Behnke (FP):

Forslaget har som nævnt været behandlet før, og lad mig i den forbindelse henvise til, hvad jeg

sagde et par gange i sidste samling, Folketings-tidende 1993-94, sp. 10548 m.fl. Lad mig også sige i den forbindelse, at første del af forslaget, der går ud på, at man får en adskillelse mellem den offentlige og den private pasning, jo er af redaktionel karakter og i virkeligheden uden betydning.

Det, man kan spørge sig selv om, er, hvorfor man, når nu man alligevel har taget sig sammen og fået flyttet rundt på tingene, så ikke tager skridtet fuldt ud og simpelt hen siger: Jamen private pasningsordninger er private pasningsordninger. Hvorfor ikke slippe de private pasningsordninger? Man fortsætter med at have et meget stramt greb om dem med kontrolforanstaltninger osv.

Det er min opfattelse, at hvis man mener noget med, at det skal være private børnepasninger, så lad dem være private, og lad det være op til forældrene som forbrugere at være dem, der kontrollerer, om forholdene er i orden. Det er forældrene, der selv har valgt, at de vil have passet deres børn det pågældende sted; så må det også være forældrene, der vurderer, om det er godt nok.

Den anden del handler om klubtilbud. Klubtilbudene eksisterer allerede i dag. Man kan spørge sig selv, hvad problemet er. Hvad er det, der har foranlediget, at socialministeren synes, det var så vigtigt et område, at vi er nødt til at have et helt lovforslag på dette punkt? Hvorfor skal vi overhovedet diskutere det? Er det, fordi der er kommuner, hvor det ikke kører helt så godt, som det måske burde gøre? Det fremgår ikke tydeligt af forslaget.

Man kunne også foranlediges til at tro, at det måske skyldes den undersøgelse, vi så for et års tid eller måske halvandet år siden, der viste, at kommunerne bruger meget forskellige beløb på dette område pr. indbygger, idet der er nogle kommuner, der bruger meget få penge på det, og andre, der bruger mange penge på det. Men den forskel på kommunerne skal der jo være, alene i betragtning af at der er forskel på kommunernes størrelse, er forskel på landkommuner og bykommuner og forskel på, hvor mange børn der er, hvor megen beskæftigelse der er, om der er arbejdsløshed osv. Så der er en række forskelle mellem kommunerne – forskelle, som skal være der, og som gør, at kommunerne selvfølgelig bruger forskellige pengebeløb pr. indbygger på dette område.

Men hvis problemet her i virkeligheden bunder i, at man har fundet én eller to kommuner,